

De Ster

ALBERT E. BOWEN,
Lid van de Raad der Twaalf Apostelen

September 1953

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

53e JAARGANG

Nr 9

Redacteur:

DONOVAN H. VAN DAM,
President der Nederl. Zending.

Assistenten:

ANAISE G. en
CLYDE K. RUDD.

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

INHOUD:	Blz.
De Heer riep Apostel Albert E. Bowen zijn trouwe dienstknecht huiswaarts ...	267
Er zal een Tempel gebouwd worden in Engeland, door President Donovan H. Van Dam	270
Ik wilde een heilige worden, door Anaise Rudd	272
Het lidmaatschap der Kerk neemt toe ...	276
Zendelingen arbeiden om een belofte te vervullen	277
Onze Zonnehoek	279
Sommigen worden als helden geboren ...	288
Gebeurtenissen in de Zending	291
Aankomst en Vertrek	292
Zendingskroniek	293
Zomertijd zo heerlijk	294
Feliciteatje	295

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADRIJK VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

De Heer riep Apostel Albert E. Bowen, zijn trouwe dienstknecht, huiswaarts.

Albert E. Bowen, een lid van de Raad der Twaalf Apostelen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en een door allen geliefde vriend, overleed op 15 Juli na een jaar-lange ziekte te Salt Lake City, Utah, op 78-jarige leeftijd. Het heengaan van Broeder Bowen werpt een licht op het leven van een groot man, die altijd paraat stond om zijn familie, zijn naaste en zijn Kerk te dienen.

In sommige opzichten schijnt zijn leven een prediking te zijn, gericht aan een generatie van jonge mensen, die ernstige onzekerheden tegemoet zien, en die soms zo ongeduldig zijn bij vertragingen in het leven.

Albert E. Bowen was de zoon van David Bowen, een bekeerling tot de Kerk van Wales, Engeland en van Annie Schackleton van Londen, Engeland. Zijn vader stak de woestijnvlakte over met een handwagen-gezelschap en liep een duizend mijl te voet. Zijn geloof deed hem alles verlaten zonder ooit maar terug te deinzen. Zijn moeder volgde in 1860, 'n vier jaar later. Zij was een 20-jarig meisje, die de fijnere dingen van het leven liefhad en de woestijnvlakte overstak met een huifkar-gezelschap.

Als we blikken in hun harten en hun levens en het geloof, de moed en de overtuiging zien van deze twee jonge mensen, David en Annie Shackleton Bowen, die mekaar vonden op dit nieuw grensgebied, mekaar huwden en tien kinderen grootbrachten in een blokhuis, te midden van landerijen op ver afgelegen grenzen, dan rijst voor onze ogen een samengestelde schildering en we kunnen enkele van de materialen zien, die gebruikt werden om een ongewone man — Albert E. Bowen — te maken, die de laatste dag van October in 1875, op een onbekende en weinig belovende buitenplaats te Henderson Creek, by Samaria, Idaho, op het familie-tafereel verscheen, als zevende kind in het huisgezin.

Zijn leven begon in dat blokhuis, waar hij opgroeide in dat grote gezin van tien kinderen. Zijn opvoeding kende soberheid en hard werk op het land. Want datgene, wat de aarde opbracht, na lange en noeste arbeid, moest het gezin voorzien in hun levensonderhoud. Daardoor leerde hij de werkelijke waarde van werkelijke dingen en hij kende het zwaar labeur dat nodig was om ze in 't leven te roepen. Daarom leerde hij te worstelen met de natuur voor het

dagelijks brood van zijn familie. Zijn idealen werden maar laat verwezenlijkt. Hij was twintig jaar oud toen hij zijn middelbaar onderwijs begon, maar zijn bekwaamheid, aandacht en doorzettingsvermogen boekten resultaten. Op 27-jarige leeftijd kreeg hij zijn eerste ecademische graad op de universiteit, met grote onderscheiding. Hij huwde daarop met Aletha E. Reeder van Hyde Park, Utah. Dit scheen de tijd voor de verwezenlijking van zijn plannen, maar hij werd op zending geroepen naar Zwitserland en Duitsland. Hij aanvaardde en verliet zijn jonge gelovige vrouw, die door kleine verdiensten hem hielp onderhouden op zijn zending. Op 29-jarige leeftijd keerde hij terug en onderwees aan de Brigham Young Universiteit te Logan. Hij was een uitstekend leraar, die de harten van zijn studenten wist te treffen en een geestelijke honger onder hen bracht.

Maar spoedig kwam een plotseling groot verdriet en verlies zijn leven verduisteren. Zijn vrouw gaf geboorte aan tweelingszonen, Albert R. en Robert R., doch hun jonge lieve moeder en zijn geliefde echtgenote mocht het niet overleven. Weduwnaar op 30-jarige leeftijd met twee minderjarige kinderen, voelde hij maar al te goed de smart en de verantwoordelijkheid. Maar hij wist wat hij wilde en met een dubbele wilskracht en vastbesloten moed, waarvoor hij bekend staat, zou hij zijn studies voortzetten. Hij begon zijn studie in de rechten op 33-jarige leeftijd en was 36 jaar oud, toen hij promoveerde in de rechtsgeleerdheid, met de grootste onderschei-

ding, aan de Universiteit van Chicago. Niettegenstaande hij laat begon en jaren ten achter was, wat de meeste jonge mensen zo noodzakelijk zouden achten en hen onbegonnen werk zou schijnen om dan nog te beginnen, toch rees hij op tot buitengewone grootheid in zijn beroep en in zijn persoonlijkheid. Hij bewees een groot beginsel: dat hard werk en een hoog levensdoel belangrijker zijn dan een spoedige vooruitgang op dwaalwegen.

Na zijn terugkeer naar Utah en elf jaar na het overlijden van zijn eerste vrouw huwde Broeder Bowen Emma Lucy Gates, een kunstminnende vrouw. Samen verzorgden ze de opvoeding en onderwezen ze zijn twee zonen, die beiden zendingen vervulden, waar hun vader zijn zending volbracht en die hun vaders' voetstappen gevolgd zijn in de rechtsgeleerdheid.

Vrienden overhaalden de Bowenfamilie naar Salt Lake City te komen, waar hij zich associëerde met twee andere ongewone mannen met rechtsbegrip, President J. Reuben Clark jr. en Preston D. Richards, in de firma Clark, Richards en Bowen.

In zijn beroepsleven zowel als in zijn burgerlijk, persoonlijk en familieleven met zijn bedrijvigheid en zijn verplichtingen, heeft hij 't geloof en vertrouwen zijner voorvaders nooit uit het oog verloren, die ook zijn geloof geworden is en die hem de macht en kracht heeft gegeven om het onwrikbaar doelpunt te bereiken.

Hij had de moed en de wijsheid om ten allen tijde zijn leven juist in te richten en iets van zijn tijd voor te behouden voor de dienst van zijn Hemelse Vader. Altijd is

hij actief geweest in de verschillende organisaties der Kerk. Zijn zendingstijd kwam op een moeilijke en ongepaste tijd, maar bij hem bestond geen ontvluchten.

Hij was President van de „Cache Stake” Zondagsschool gedurende vier jaar, vóór hij naar Salt Lake City kwam. Hij gaf godsdienstlessen en was 12 jaar in het Hoofdbestuur van de Deseret Zondagsschool-Union toen hij benoemd werd als Algemene Overziener van de O.O.V. in 1935, als opvolger van President George Albert Smith. In April 1937 werd hij gekozen tot de Raad der Twaalf Apostelen. Niettegenstaande hij zijn rechterscarrière vaarwel zou moeten zeggen, bestond bij hem weer geen ontvluchten.

Sindsdien diende hij de Kerk op ontelbare wijzen: in het Wel-

vaartprogramma (hij schreef er een studiecursus voor), op het gebied van de opvoedkunde, in handelszaken en in wettelijke aangelegenheden. Zijn wijze raad werd altijd zeer op prijs gesteld en was wijd befaamd. Een serie van zijn radiocauseries vormen een waardevol boek: „Constancy Amid Change”.

Het leven van Albert E. Bowen strekt tot voorbeeld voor de jeugd van deze tijd en wijst hen aan wat hij volbracht heeft, sinds hij dat arme blokhuisje, gelegen op een buitenplaats, verliet om zijn idealen standvastig na te streven en iedere oproep van zijn Kerk te beantwoorden.

Hij bereikte, zonder overhaasting, zijn doel en behaalde succes, zonder ooit af te wijken van een rustige aanhoudende wilskracht en gehechtheid aan de waarheid.

Wij geloven, dat de Bijbel het woord van God is, voor zoverre deze nauwkeurig is vertaald;

Wij geloven ook, dat het boek van Mormon het woord van God is. (Art. des Geloofs. 8)

.... Gij zult de Here, uw God, liefhebben uit geheel uw ziel en uit geheel uw kracht en geheel uw verstand, en uw naaste als uzelve. (Lukas 10 : 27)

Er zal een Tempel gebouwd worden in Engeland

President Donovan H. Van Dam

Op 3 Augustus j.l. kwam President David O. McKay in Londen aan om het terrein te bezoeken, waarop de eerste Tempel in Engeland gebouwd zal worden. De Britse Tempel zal gebouwd worden te Newchapel, Surrey, ongeveer 40 km. ten zuiden van Londen. Het is in één van de mooiste gedeelten van Groot Brittannië en gelegen aan de hoofdweg tussen Croydon en Eastbourne.

Nadat zij het nieuw tempel terrein in Engeland hadden bezichtigd vervolgden President McKay en zijn gezelschap hun geschiedenis-makende reis door verder te reizen naar Zwitserland om het terrein te Bern toe te wijden. Men verwacht dat de bouw van de Bern-Tempel deze herfst zal aanvangen, en dat hij binnen ongeveer twee jaar klaar zal zijn.

De oprichting van deze tempels is het begin van grote zegeningen voor alle Heiligen der Laatste Dagen, die in Europa wonen. Wanneer de spitsen van deze tempels zich in het luchtruim verheffen zal er een nieuw tijdperk

van vooruitgang aanvangen voor het Koninkrijk van God in de oude wereld. Het is een nieuw getuigenis, dat God Zijn kinderen hier liefheeft en dat het Zijn wens is, dat zij gezegend zullen worden met de volheid van het Evangelie in deze laatste dagen. Hier in ons klein, mooi Hollandje zijn wij heel erg dankbaar voor de wonderbaarlijke nieuwe zegeningen, welke ons spoedig geschonken zullen worden. Nederland is een vruchtbaar zendingsveld geweest voor de Kerk, sedert het meer dan negentig jaren geleden werd geopend. Duizenden goede leden hebben hun weg gevonden naar nieuwe woonplaatsen in Amerika en ergens anders sinds de herstellende boodschap van de Meester hun huizen en harten is binnengekomen. Vanaf nu zal het niet meer nodig zijn om een reis naar een ver land te ondernemen om de volheid van de boodschap der eeuwen te genieten. Degene onder u, die liever in uw geboorteland willen blijven kunnen toch ook alle voordelen van de Kerk

ontvangen. De bouw van Tempels en van mooie kerken in deze landen wijst op een blijvende vestiging van grote gemeenten der Kerk in alle Europese landen. Holland zal ook zijn aandeel in deze verantwoordelijkheid verkrijgen. Onze fijne leden zullen bereid gevonden worden om deze tempelen van de Heer te bezoeken.

Ter voorbereiding van de komende dingen hebben wij uitgezien naar verbetering in de vergaderingsgebouwen in Nederland. In het laatste jaar zijn drie prachtige gebouwen aangekocht en verbouwd voor de gemeenten van Dordrecht, Apeldoorn en Arnhem. De plannen voor het mooi, nieuw gebouw in Rotterdam nemen vaste vorm aan en met de bouw ervan wordt waarschijnlijk deze herfst begonnen. Dit gebouw, hetwelk gelegen is bij het Oostplein in Rotterdam, slechts vijfhonderd meter van de oude Sint Janstraat, zal een gecombineerde gemeente vertegen-

woordigen en dienen voor districts- en zendings-conferentiegebouw.

Een ware Heilige der Laatste Dagen is iemand, die elk gebod van Zijn hemelse Vader gehoorzaamt, zoals het in deze dagen door Zijn Profeet wordt geopenbaard. Hij bewandelt rechtvaardige paden met liefde in zijn hart voor alle mensen. Hij is trouw in het bezoeken van de vergaderingen en in het vervullen van zijn verantwoordelijkheden in de gemeente. Hij is iemand, die zijn tienden betaalt, het Woord van Wijsheid onderhoudt en de wet van kuisheid leeft. Hij eert het priesterschap en steunt de autoriteiten van de Kerk. Hij is degene, die bereid zal zijn naar één van deze tempels te reizen om zijn begiftigingen te ontvangen en het werk voor zijn familieleden aan te vangen. Wij dringen er bij u op aan om reeds nu voorbereidingen te gaan treffen voor deze gebeurtenisvolle dag in de nabije toekomst.

doch al ware het ook, dat wij, of een engel uit den hemel, u een evangelie verkondigde buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt.

(Gal. 1: 8)

Ik wilde een heilige worden

door Anaïse Rudd

Bent U ooit eens binnengestapt in een Kerk? Ik bedoel een Katholieke Kerk! Niet honderden maar duizenden malen betrad ik het „heiligheid” van de Katholieken, als een devoot Christen, met ingetogen en eerbiedige schroom.

Eerst als naïef kind, in de lange rij van schoolkinderen uit de bewaarsklasjes of kindertuin, geleid door de eerbiedwaardig gekapte nonnekens, Zuster Maria Dominica en Zuster Maria Martina. Ja, die jonge kindergeestjes zijn zo ontvankelijk en zo open dat ze lang nog die zoete kindertijd herinneren.

Later overschreed ik de drempel van het Godshuis als eerste — Communicantje, in een wit kleedje en witte sluier, geleid door jufvrouw Martha. Wat een gebeurtenis greep op die dag plaats: Ik zou God zelf in mijn hart ontvangen in dat wit stukje brood. Mijn geheugen kent nog de versjes die jufvrouw Martha leerde aan die jonge bruidjes van zes jaar in het eerste studiejaar:

„Welkom, welkom, liefste Jezus
zoet!

Heel mijn hartje zingt nu blijde,
Dank U, Heer, wat zijt Gij goed.
'k Wil U, Jezus, veel beminnen,
'k Wil altijd Uw vriendje zijn,
'k Schenk U, Jezus, heel mijn
hartje,
Als een offer, dank en rein.”

Ik zong van blijdschap:

„In mijn nog klein hartje
Kwam de grote Heer,
In mijn rein hartje
Kwam Jezuke neer.”

Toen ik ouder werd was het vanzelfsprekend dat ik dagelijks en soms meerdere malen de kerk bezocht. 's Morgens ging ik naar de H. Mis en knielde aan de Communietafel, om Jezus in mij te laten binnentreden; 's avonds woonde ik de aanbidding van het H. Sacrament bij en gedurende de dag bracht ik bezoekjes aan de verlaten Jezus, die achter dat gouden deurkje van het Tabernakel op het Altaar verblijft.

Ik groeide in het geestelijk leven. Als klein kind hunkerde ik naar de hemel, waar engeltjes rijstap met gouden lepeltjes eten. Maar geleidelijk kreeg ik een ander beeld van de hemel. Was het niet de plaats waar Gods' lieve Heiligen wonen dicht bij Jezus' troon! Die Heiligen, wier beelden op een voetstuk in alle Katholieke Kerken staan. Kaarsjes flikkeren meestal vóór hen. In moeilijkheden en examentijd gaf ik de koster geld om een niet al te dure kaars te laten branden voor de Heilige, die voor mij ten beste zou spreken bij Jezus. Een offerblok staat er ook. Dikwijls liet ik geldstukjes in de offerblokken vallen, bestemd voor één of andere van mijn lievelingsheiligen of voor de bekering der zondaars of voor de arme zieltjes in het vagevuur.

Ik las veel godsdienstige boeken, meestal biographies van grote Heiligen. De grootste Heilige hier op aarde is de Moeder van Christus, want zij is niet bevlekt met de erfzonde noch enige andere zonde (volgens de R. Katholieke leer). Maar er zijn duizenden Heiligen en meer die ook uitblonken gedurende hun aards bestaan in heiligheid, die uitstaken hoog boven de massa mensen, omdat ze zo volmaakt mogelijk uitvoerden, datgene wat God, in de persoon van de kerkelijke Overheid, van hen verlangde; omdat ze streefden om één te worden met Christus, omdat ze de wereld en al het aards vergankelijke vermeden; omdat ze hun leven vrijelijk gaven in dienst van God en de zielen.

Vol ontzag en bewondering ver-

diepte ik mij in die leer van geestelijke volmaking en ik leerde dieper leven op een mystieke wijze verenigd met Christus. Dat leven van gebed, offer en boete scheen de veiligste weg naar de volmaaktheid, naar de top van de berg. Dit heldhaftig leven in de wereld leiden is moeilijk. Daarom zijn er kloosters, daarom is ook de Priesterstaat in de Katholieke Kerk: voor mannen, andere Christussen worden; voor vrouwen, bruiden van Christus worden: Dat zijn de edelste en hoogste levensstaten. Mijn leuze was Alles of Niets geven! Mijn ideaal was een Heilige worden. Daardoor zou ik recht hebben op een verheven plaats in de hemel. Dat was de sleutel naar het hoogste geluk in het hierna-maals! Wat is aardse pijn en lijden vergeleken bij de kroon die mij in het andere leven zou wachten? Daar wachtte mijn beloning!

Ik greep naar het hoogste, een Heilige worden, verborgen voor het oog der mensen. Zo werd mijn geestelijk leven geleid door mijn biechtvader, de priester, in wie ik een andere Christus zag en gevoed door mijn opvoeding op school en mijn omgeving. Iedere minuut moest ik kunnen verantwoorden. Een harde en strenge uurrooster regelde mijn dagelijkse bezigheden en een dagelijks gewetensonderzoek mijn persoonlijke vorming. Iedere dag zocht ik sterkte in het gebed en ik trachtte de Wil van mijn Hemelse Vader ten uitvoer te brengen. Ik verwachtte een moeilijk en hard leven. Om een Heilige te worden was geen lijden te zwaar!

Was het om mijn kinderlijke gehoorzaamheid aan de geboden van de Katholieke Kerk, die voor mij Vaders' Wil waren, dat er plots in mijn leven een *Groot Licht* ging schijnen?

Het grote Licht van de Waarheidszoon! Een plotselinge verandering van denk- en ziens- en handelwijze! Voor sommigen lijkt die omkeer al te brusken en onverantwoordelijk. Vanaf de ontmoeting met de onvervalste beginnelen van Gods' kerk tot het geloof in- en de bekering tot het ware Evangelie kan zeer veel tijd verlopen. Sommigen zijn onmiddellijk ontvankelijk voor de waarheden, anderen blijven verblind... Werd de vurige Christushater, Saulus, niet plotseling de vurige apostel Paulus, die vrijmoedig het woord Gods' predikte met gloed en overtuiging? Hij was het die terstond kon zeggen: „Heer, wat wilt Gij dat ik doen zal?” Om tot Christus' herstelde Kerk te behoren wordt zeer veel nederigheid, gebed en studie vereist. O, het gebed van een rusteloze ziel in Gods' handen klinkt zo oprecht nederig: „Heer, geef mij meer wijsheid; geef mij ogen om te zien, oren om te horen en een hart om Uw waarheid te ontvangen...”

Het avontuur met God is vol verrassingen! Maar uiteindelijk wacht een „happy end”. God weet waarom! Gods wegen zijn de onze niet...

Had ik niet ter goeder trouw steeds het beste betracht in de

Katholieke Kerk? Nu werd het een strijd tussen waarheid en leugen... Het is moeilijk los te breken van traditie, van vervalste waarheid, omweven met een schijn van mystiek, pracht en luister.

Maar alleen waarheid zou vrede in mijn hart kunnen brengen, want waarheid bevrijdt ons van twijfel. Na een rusteloos zoeken bracht de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen die lang-verbeide vrede in mijn hart.

Ik geloof dat geen vraagstuk zo actueel en algemeen is als het godsdienstvraagstuk. De strijd om de waarheidsvraag heb ik persoonlijk eerst goed beseft toen ikzelf in de branding stond. „O zeg, wat is waarheid?”

Voor de meeste mensen is de gemakkelijkste weg wel de beste en zonder argumenten lopen ze mee met de kudde, zonder persoonlijk op de hoogte te zijn van het geloof, dat zij belijden. Zij stellen zichzelf de vragen niet: vanwaar kom ik, waarom ben ik hier en waar moet ik heen? Zij weten niets af van autoriteit, van de juiste, oeroude Evangeliebeginnelen van Christus' Kerk zelf; maar zij volgen de grote massa...

Doch, hoed u voor die uiterst gevaarlijke vervalsing van het Evangelie, voor een menselijk maaksel, dat gegrond is in hoogmoed en onwaarheid, een kerk, die zich toeigent wat haar niet gegeven is.

In de tweede brief van de apostel Johannes, vers 9 staat: „Een iegelijk die overtreedt en niet blijft in de leer van Christus, die heeft God niet; wie in de leer van Christus

blijft, deze heeft beide de Vader en de Zoon."

Daarom laait in mijn hart het verlangen op om te gaan langs de straten en markten, in de huizen en fabrieken, de beurzen en banken, de aula's en studiezalen, om de mensen te waarschuwen. Als Petrus verkondigen wij als zendelingen: „Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in de naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen." (Hand. 2 : 38) Leden van de Kerk van Jezus Christus en Heiligen van Gods' gemeente beseffen de kern van deze woorden, eenvoudig en waar, gericht tot de maatschappij dezer twintigste eeuw, die afgedwaald is van de ware leer en een geloofsovertuiging mist. Wij hebben niet de wijsheid dezer wereld, maar in ons leeft een **brandend getuigenis** en wij spreken woorden, die de H. Geest ons ingeeft en leert..... (1 Cor. 1 : 25-29; 1 Cor. 2 : 1-5; 1 Cor. 2 : 7-8; 1 Cor. 2 : 10-14).

Ik verheug mij te geloven in hedendaagse openbaring en te geloven in de Bijbel en het Boek van Mormon. Ik geloof in de profeten van ouds en in de hedendaagse profeten van Christus' Kerk, van de profeet Joseph Smith af tot de huidige profeet, President David O. McKay. Ik geloof en weet met zekerheid dat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de ene, ware Kerk hier op aarde is.

Dank zij mijn Hemelse Vader voor die zekerheid! De H. Geest werkt wonderen in de harten van Gods kinderen en *zal* ons leiden in alle waarheid indien wij getrouw blijven aan *alle* geboden Gods.

Dit weze mijn getuigenis: Dat de weg, die mijn Vader in de hemel mij deed gaan, zeker leidt naar mijn doel, dat ik een Heilige geworden ben; niet een Heilige, zoals de Katholieke Kerk die begrijpt, of om in de toekomst te prijken op een hoog voetstuk en vereerd te worden, maar een Heilige, *nu*, onder de vele Heiligen van de herstelde Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

MAAR ZIJT JEGENS ELKANDER GOEDERTIEREN,
BARMHARTIG, VERGEVENDE ELKANDER, GE-
LIJKERWIJS OOK GOD IN CHRISTUS ULIEDEN
VERGEVEN HEEFT.

(Efe. 4 : 32)

HET LIDMAATSCHAP DER KERK NEEMT TOE

Het lidmaatschap der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen op het einde van het jaar 1952 bedroeg 1.189.053 leden, wat een vermeerdering betekent van bijna 42.000 leden, vergeleken met verleden jaar. De groei in het ledental zowel als in het aantal „Wards” en „Stakes” werd opgemerkt tijdens het jaarlijks statistische verslag, gegeven op de 123ste Jaarlijkse Conferentie, gehouden in April jl. te Salt Lake City, Utah.

Het aantal „Stakes” was 202 (vorig jaar 191) en het aantal „Wards” 1.565 (vorig jaar 1.491). In de „Stakes” en Zendingen werden 43.114 kinderen ingezegend, 25.896 kinderen gedoopt en in de „Stakes” en Zendingen werden 16.823 bekeerlingen gedoopt.

Er waren 2.897 zendelingen in de zendingsvelden gedurende het jaar, wat een scherpe afname betekent, vergeleken met de 5.065 op het einde van het voorgaande jaar. De sociale statistieken ver-

toonden voor de Kerk een geboortecijfer van 39,34 per duizend en een sterftecijfer van 5,85 welke in beide gevallen slechts onbeduidend verschillen met verleden jaar. Het huwelijkscijfer daalde onbeduidend van 9,01 in 1951 naar 8,98 in 1952.

De geldelijke uitgaven der Kerk vermeerderden met meer dan \$ 6.000.000 vergeleken met verleden jaar. Verrichtingen, die de grote vermeerdering aanduiden, bevatten de onderhoudskosten van zendingen, scholen en seminaries en het opbouwen en herstellen van kerkgebouwen.

Volledige statistische en financiële cijfers werden tijdens de conferentie in een verslag door het Eerste Presidentschap verstrekt en verschenen onder het Kerkelijk Nieuws van het dagblad „the Deseret News” op 11 April, 1953. De Rekenkamer van de Kerk gaf te kennen dat de Kerk zonder schulden was en dat de inkomsten voor dit jaar de uitgaven overtroffen.

ZENDELINGEN

arbeiden om een belofte te vervullen

Toespraak gehouden tijdens de April Conferentie van 1953 te Salt Lake City door Pres. Joseph Fielding Smith, van de Raad der Twaalven.

*

Gisteren was ik met mijn broeders in een vergadering en onder hen waren ongeveer dertig zendingspresidenten. Van allen hoorden we een verslag in verband met hun werk en het werk van de zendingen, die onder hen arbeiden. Bij het sluiten van de vergadering, en ook gedurende de gehele vergadering hadden wij redenen tot verheuging door de enthousiaste verslagen, die zij in staat waren ons te geven.

Er bestaat één reden, waarom deze zendingen er op uit trekken en dat is om een belofte te vervullen die door onze Zaligmaker was gemaakt, dat Zijn Evangelie van het koninkrijk in de gehele wereld zou worden gepredikt als een getuigenis vóór de tijd van Zijn tweede komst. In Zijn gesprek, zoals weergegeven in het 24ste hoofdstuk van Mattheus, hetgeen kwam in antwoord op het verzoek van Zijn discipelen om meer omtrent Zijn tweede komst te weten, en over

de gebeurtenissen, welke vóór Zijn komst zouden plaats hebben, vertelde Hij hun over de rampen, de ellende onder de volkeren, de oorlogen, de geruchten van oorlogen, beroeringen, dat de harten van de mensen zich zouden begeven en dat zij zich van de waarheid zouden afkeren. En dan, sprekende over de laatste der dagen, zeide Hij tot hen:

„En wederom, omdat de ongerechtigheid vermenigvuldigd zal worden, zo zal de liefde van velen verkouden; maar hij, die niet overwonnen zal worden, die zal zalig worden.

En wederom, dit Evangelie des Koninkrijks zal in de gehele wereld gepredikt worden, tot ene getuigenis aller volkeren, en dan zal het einde komen, of de verwoesting der goddelozen. (Paarl van Grote Waarde — Joseph Smith 1 : 30-31).

Ter vervulling van deze voorzegging, dat het Evangelie wederom zal worden gepredikt, het-

geen insluit, dat er een tijd zou zijn, waarin het niet gepredikt zou worden en dus moest worden hersteld, trekken deze zendelingen er op uit en brengen een daarvoor vastgestelde tijd onder de volkeren der aarde door.

Ongelukkigerwijze worden onze zendingskrachten, door omstandigheden waarop de Kerk geen invloed kan uitoefenen, ingekrompen. Wij hebben zendelingen nodig. Het is even waar vandaag als honderd jaar geleden, dat het veld groot is; de oogst is groot; maar er zijn maar weinig arbeiders. Evenzō is het veld wit en gereed voor de oogst. In een openbaring der Kerk op 1 November 1831 gegeven, zeide de Heer, dat Hij Zijn zendelingen of Zijn dienstknechten zou uitzenden.

„En de stem van waarschuwing zal tot alle volken zijn, door de monden Mijner discipelen, die Ik in deze laatste dagen verkozen heb.

En zij zullen voortgaan en niemand zal hen tegenhouden, want Ik, de Here, heb hun geboden.

Ziet, dit is Mijn gezag, en het gezag Mijner dienstknechten, en Mijne voorrede tot het boek Mijner geboden, dat Ik hun gegeven heb om onder u uit te geven, o gij inwoners der aarde.

Daarom, vreest en beeft, o gij volk, want wat Ik, de Here, daarin besloten heb zal ene vervulling hebben.”

(Leer en Verbonden 1 : 4-7). Nu heeft de Heer gezegd, dat Zijn zendelingen niet tegengehouden zullen worden en dat zij

voort zullen gaan, totdat Hij zegt, dat het werk volbracht is. In deze zelfde openbaring zegt Hij ook:

„Want zij zijn van Mijn verordeningen afgedwaald, en hebben Mijn eeuwig verbond verbroken; Zij zoeken de Here niet om Zijn gerechtigheid te vestigen, doch ieder mens bewandelt zijn eigen weg en handelt naar het beeld van zijn eigen God, wiens beeld naar de gelijkenis der wereld is, en dat in wezen een afgod is, die veroudert en in Babylon zal vergaan, dat grote Babylon, dat zal vallen.

Omdat Ik, de Here, wist, welk een onheil er over de inwoners der aarde zou komen, riep Ik Mijn dienstknecht Joseph Smith Jr. en sprak tot hem van de hemel, en gaf hem geboden;

En Ik gaf eveneens geboden aan anderen, dat zij deze dingen aan de wereld moesten bekendmaken; en dit alles, opdat zou mogen worden vervuld, hetgeen door de profeten is geschreven —

De zwakke dingen der wereld zullen voortkomen en de machtige en sterke afbreken, opdat de mens niet bij zijn medemens te rade zou gaan, noch in de arm des vlezes vertrouwen.

Maar opdat ieder mens in de naam van God, de Here, de Zaligmaker der wereld, zou mogen spreken;

Eveneens, opdat geloof op de aarde zou mogen vermeerderen; Opdat Mijn eeuwig verbond zou mogen worden gevestigd;

Opdat de volheid van Mijn Evangelie door de zwakken en

(Zie vervolg pag. 283)

Onze Zonnehoek

Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd.
Verzorgd door Zr. Ann C. Okker.

De winnares van de Schoonheidswedstrijd

door Del Geer Hotchkiss.

Bessie Schildpad ging heel vroeg op weg naar Diepvijver, waar de schoonheidswedstrijd zou worden gehouden. Natuurlijk zou ze niet mee doen aan de schoonheidswedstrijd, maar ze vond het leuk om naar de andere dieren te kijken. Bessie Schildpad zou het ook wel fijn vinden om de winnares van een schoonheidswedstrijd te zijn, maar ze wist veel te goed, dat ze lelijk was. Hoe zou iemand kunnen vinden, dat een oud modderkleurig schild mooi was?

Toen Bessie bij Diepvijver aankwam zag ze de mededingsters aan de schoonheidswedstrijd allemaal op een rij langs de kant staan. Daar was Langhaar Hond met zijn zwarte haar, dat glom alsof het pas geverfd was. Daar was Kitty Angora en haar bontje leek even schoon en donzig als een verse sneeuwbal. Hettie Kip hield haar kop trots omhoog en elk van haar veertjes zag er uit, alsof ze zo van de stomerij kwamen. Maar waar was Dorothy Eend? Zij was de winnares van het vorig jaar, maar ze was nergens te bekennen. Daar was haar jongste baby dichtbij aan het spelen.

Toen gebeurde het. Plons! Plons! Baby Eend viel in het water. Natuurlijk kon het, omdat het een eendje was, zwemmen; maar de kant van de vijver was zo steil, dat zo'n klein baby-eendje er nooit uit zou kunnen klimmen. De dieren aan de vijverkant keken elkander aan, alsof ze wilden zeggen: „Waarom spring je het baby-eendje niet achterna?” Maar Langhaar Hond, die kon zwemmen, maakte geen aanstalten om het water in te gaan, want dan zou zijn glimmende bont helemaal nat worden. Gilda Gans keek toe, maar ook zij deed geen poging om Baby-Eend te redden.

Toen hoorde men nog een plons! Bessie Schildpad sprong het water in. Juist toen ze het water indook, hoorde ze hoe de mensen klaptten voor de eerste deelneemster in de schoonheidswedstrijd. De wedstrijd was aangevangen en zo zou zij er niet veel van zien.

Toen Bessie weer boven water kwam, klom Baby-Eend op haar rug en Bessie klauterde de steile kant op, weer op begane grond. Bessie kwam precies in de rij van de deelneemsters aan de schoonheidswedstrijd en ze stond direct naast Langhaar Hond. Hoe juichte de menigte toen de jury Bessie Schildpad tot de winnares van de schoonheidswedstrijd verklaarde.

Bessie kon nauwelijks geloven, wat ze hoorde. „Het is haar mooie daad, die haar zo mooi maakt”, zei de jury en Bessie Schildpad hield trots haar hoofd omhoog, toen het blauwe lint om haar nek gehangen werd.

De wens van het

KLEINSTE HAANTJE

door Dorothy Mansur.

*

Het kleinste haantje op het erf van Boer Bruin werd Pieper genoemd, omdat zijn gekukel zo klonk.

„Kuuk-e-Kuuk”, riep hij, terwijl hij met zijn kleine zwarte vleugeltjes fladderde en zijn nek uitstrekte. „Kuuk-e-Kuuk”, dat was alles wat hij kon, maar hij was ook nog aan het leren kraaien. Maar Pieper dacht, dat hij het beste kon kukelen van het hele erf en van alle rennen in de buurt.

Een grote bruine haan, die dichtbij in het stro aan het krabbelen was, zei: „O, gossie! Wat moet je nog een boel oefenen, Pieper, vóór je werkelijk kunt kraaien.”

Dikke, witte Grootvader Haan kwam aangewandeld en zijn rode kam glom in de morgenzonneschijn. „IK zal je eens wat laten horen,” zei hij en hij zong luid en helder: „KUKULEKU!”

Maar wat ze hem ook zeiden, Pieper dacht toch, dat hij heel goed kon kukelen. „Ik ben er zeker van, dat anderen er ook zo over

denken," zei hij bij zichzelf. „Ik wou alleen maar, dat ik ze kon vinden."

Plotseling nam Pieper een besluit om het erf van Boer Bruin te verlaten. Hij zou de dieren gaan zoeken, die konden zien, hoe goed hij kon kraaien. „De eerste de beste keer, dat ze het hek openlaten, ga ik er vandoor", dacht hij.

Diezelfde middag blies de wind het hek open. Slechts voor een minuut, maar dat was lang genoeg voor Pieper om naar buiten te glippen. Hij haastte zich weg en vloog over een kruiwagen, die aan het einde van de kippenren stond en ging toen over de landweg naar de groene wei.

Daar hield hij halt om een paar zaadjes op te pikken en een paar jonge grassprietjes op te peuzelen.

„En nu", zei hij bij zichzelf, terwijl hij verder ging, „zal ik de dieren vinden, die kunnen zien hoe goed ik kan kraaien. En wat zullen ze het fijn vinden! Ik zou mezelf nu wel willen horen."

Hij stond stil bij een groepje bessenboompjes en kraaide daar zijn pieperig gekukel.

Nog voor hij klaar was, kwam een grijs konijntje van achter de bessenboompjes te voorschijn gehuppeld. „Sh-h-h!" fluisterde ze.

„Wil je dat rare geluid misschien op een andere plaats maken? Mijn babies slapen in mijn holletje hier dichtbij."

„Rare geluid, wel heb ik van mijn leven!" zei Pieper bij zichzelf en hij snelde weg.

Na een poosje kwam hij bij een leuke blauwe vijver, die in de schaduw van een wilgenboom lag. Een grijze gans en haar vijf jongen zwommen daar lui rond.

„Ik zal naar hen toe gaan en voor hen kraaien", besloot Pieper en hij wandelde de vijver in.

Pieper had nog nooit eerder een vijver gezien. Hij was erg verbaasd, toen hij, in plaats van te drijven, zoals hij de ganzen zag doen, met elke stap dieper in het water kwam.

De grijze gans en haar vijf jongen zwommen naar hem toe.

Toen Pieper zó ver de vijver ingelopen was, dat alleen zijn nek en kop nog boven water uitstaken, hield hij stil. Hij voelde zich een beetje raar en huiverig, maar hij kraaide.

De jonge ganzen draaiden in de rondte en zwommen zo gauw ze konden weg naar de andere kant. Moeder Gans strekte haar lange nek uit en siste luid: „Wil je wel eens ophouden mijn kinderen bang te maken. Zij zijn niet gewend aan dat soort lawaai."

„Lawaai, och hemel!" zei Pieper tot zichzelf, toen hij uit de vijver krabbelde. „ZIJ zijn niet de dieren, die ik zoek. Ik zal verder moeten gaan."

Hij schudde het water van zijn veren en liep een paar keer in de

rondte om warm te worden. En toen wist Pieper niet meer welke kant hij op moest. Hij rende alle kanten op en toen liep hij maar recht uit.

Tenslotte zag hij een lange rij kippenrennen. Dichtbij stond een kruiwagen. Hier hield hij stil, geheel buiten adem. Hij zag een klein geel kuikentje heen en weer hollen voor het kippengaas om te proberen weer terug te komen bij zijn moeder in de ren. Toen een eindje verder zag Pieper een vreemde witte kat, die haar rug gekromd had, om het kuikentje te bespringen.

„Nee, Nee!” riep Pieper uit. „HOUD OP!” en hij spreidde zijn kleine vleugeltjes uit en vloog recht in het gezicht van de vreemde witte kat. De kat sprong omhoog, en mauwde luidkeels, juist toen het kuikentje onder het hek naar zijn moeder glipte.

Vlug als de wind sprong Pieper op de kruiwagen. Toen vloog hij omhoog, hoger dan hij ooit tevoren gevlogen had en hij vloog over de omheining heen.

Toen hij op de grond terecht kwam, kwamen er tien haantjes op hem afgelopen. „Welkom thuis!” riepen zij hem toe. „Wil je wat van ons graan en ons water hebben?”

Pieper had helemaal geen honger, maar hij was erg blij met zulk een hartelijk welkom. Toen hij de tien haantjes had bedankt, klapperde hij met zijn vleugels en hij kraaide.

„Schitterend! SCHITTEREND!” zeiden ze allemaal, en zij drongen om Pieper heen. „Veel beter, dan één van ons kan kraaien.”

Pieper was erg blij. Hij zei tot zichzelf „Wanneer ik niet juist op tijd was gekomen om dat gele kuikentje te helpen, dan was mijn wens misschien nooit vervuld geworden.”

En Pieper klapperde met zijn vleugels en kraaide nog eens zijn pieperig gekukel.

*God verleent vrijheid aan allen, die haar
liefhebben, en die altijd bereid zijn haar
te bewaken en te verdedigen.*

Daniel Webster.

(Vervolg van pag. 278)

eenvoudigen zou mogen worden verkondigd tot de einden der wereld en voor koningen en regeerders."

(Leer en Verbonden 1 : 15-23).

En dus in vervulling van deze beloften aan de wereld, trekken onze zendelingen er op uit. Geen macht is in staat geweest om hen tegen te houden. Men heeft het geprobeerd. Grote pogingen daartoe werden in het allereerste begin gemaakt, toen er slechts een handjevol zendelingen waren, maar de vooruitgang van dit werk kon niet worden tegengehouden. En ook nu kan het niet worden tegengehouden. Het moet en zal verder gaan, opdat de inwoners van de aarde de gelegenheid zullen krijgen zich van hun zonden te bekeren, vergeving voor hun zonden te ontvangen en in de Kerk en het Koninkrijk van God te komen, vóór de uiteindelijke verwoestingen over de goddelozen zullen komen, want dit is de belofte.

Er is in de wereld van vandaag ellende, verwarring, zorg, beroering en strijd onder de volkeren. Er is geen vrede. En er zal geen vrede zijn tot de Prins des Vredes komt om deze te brengen. En Zijn waarschuwing aan de wereld is om zich te bekeren. Dit zou ik kunnen voorgelezen hebben, want het is het eerste vers van openbaring, die ik heb aangehaald. Er wordt beroep gedaan op de rechtvaardigen om uit Babylon, of de wereld, te komen, het Evangelie van Jezus Christus, zoals het is hersteld, te ontvangen

en een plaats in het Koninkrijk van God te vinden.

En deze zendelingen, meestal jonge mannen, onbekend met de manieren van de wereld, trekken er op uit met deze boodschap van zaligheid en zij maken de groten en machtigen beschaamd, omdat zij de waarheid bezitten. Zij verkondigen dit Evangelie; de eerlijken en oprechten horen het en zij bekeren zich van hun zonden en komen in de Kerk. De goddelozen willen zich niet bekeren. Deze waarheid is ook in dezelfde openbaring vastgelegd. Zij willen zich niet bekeren, omdat heden ten dage, evenals in vroeger tijden, de mensen de duisternis meer liefhebben dan het licht.

Ik wil voor u getuigen, mijn broeders en zusters, en voor de hele wereld, dat God leeft, dat Hij wederom van de hemelen heeft gesproken, en dat de hemelen nooit gesloten zijn geweest voor hen die eerlijk en waar zijn, die oprecht de leiding van de Heer zoeken. De Heer heeft de hemelen nooit gesloten. De mensen hebben de hemel gesloten en gezegd dat er geen openbaringen meer behoeven te zijn, geen verdere geboden, want dat hetgene, dat in de Bijbel stond vermeld voldoende was. Het waren de mensen, die dat zeiden en niet God. De mensen hebben gezegd, dat God Zijn werk volbracht had. Zij hebben gezegd, dat geen engelen ons meer zouden bezoeken, dat we geen schriftuur meer zouden krijgen en dat we afhan-

kelijk waren van de dode letter van de wet, zoals die opgeschreven staat in de boeken vervat in de omslag van de Bijbel. De mensen zeggen dat — God heeft het niet gezegd.

En Hij heeft aan ons het eeuwig Evangelie weer hersteld en heeft ons openbaringen gegeven en heeft ons vele van de eenvoudige en belangrijke dingen betreffende Zijn Koninkrijk bekend gemaakt — dingen, die in vroeger dagen zijn geopenbaard en ook in de dagen, waarin wij leven en Hij zal van tijd tot tijd openbaringen aan deze Kerk geven al naar gelang de noden van de mensen, want de hemelen zijn niet geslo-

ten, slechts dan wanneer de mensen deze voor zichzelf gesloten hebben.

Laten we toch steeds zoeken om Zijn wil te leren kennen, laten we luisteren naar de raadgevingen van het Eerste Presidentschap van deze Kerk en van de President, die het mondstuk, de dienstknecht van God is en de autoriteit bezit om openbaringen te ontvangen voor de leiding, niet alleen van de Heiligen der Laatste Dagen, maar ook voor de mensen van de gehele wereld, als zij er maar naar willen luisteren. Dat God U moge zegenen, bid ik in de naam van Jezus Christus, Amen.

Attentie!

Najaarsconferenties de Zending door:

UTRECHT DISTRICT

Zaterdag 10 October: Priesterschaps- en Z.H.V.-bijeenkomst om 8 uur p.m., Wittevrouwensingel 92, Utrecht.

Zondag 11 October: Vergaderingen om 10 uur a.m. en 3 uur p.m., in het gebouw „Trianon“ Oudegracht, 242, Utrecht.

ROTTERDAM DISTRICT

Zaterdag 17 October: Priesterschaps- en Z.H.V.-bijeenkomst om 8 uur p.m., Bas Jungeriusstraat 121, Rotterdam-Zuid.

Zondag 18 October: Vergaderingen om 10 uur a.m. en 4 uur p.m., in het Groothandelsgebouw, dakpaviljoen (hoofdingang A), Stationsplein 45, Rotterdam.

Houdt nu reeds die dagen vrij. Weest bij Uw broeder zij aan zij!

EN DE HEER ZAL U GEDURIGLIJK LEIDEN

door *Andrée*.

*

„Hoe kan dat nu?” vraagt menig-
een zich af, als zij deze versregel
lezen en de diepere gedachte, die
hierin besloten ligt, is hun ont-
gaan. „Hoe kan de Heer ons
voortdurend leiden, terwijl het
resultaat hiervan in de wereld
toch zo bedroevend en teleurstel-
lend is? Kijk eens om ons heen,
overall is ellende en tweestrijd,
overall chaos, oorlog en narig-
heid, en zou dit het gevolg kun-
nen zijn van een leidende hand,
die God naar Zijn kinderen hier
op aarde uitstrekt?”

Maar deze mensen vergeten, dat
zij God al het werk alleen willen
laten doen en zelf liever willen
toekijken, of de zaken wel goed
gaan, hetgeen nooit de bedoeling
van de Heer is geweest en ook
niet wordt verstaan onder het
begrip: leiding geven. Wanneer
God ons leidt, geeft Hij ons aan-
wijzingen welke weg we moeten
gaan om in harmonie te zijn en
te blijven met Zijn plan van Za-
ligheid, maar WIJ moeten het
werk verrichten en aantonen, dat
we gewillig zijn, Zijn richtlijnen
te aanvaarden en Zijn geboden
te gehoorzamen.

Het vers, waarvan hierboven een
regel is aangehaald luidt in zijn
geheel: „En de Here zal u gedu-
riglijk leiden, en Hij zal uwe ziel
verzadigen in grote droogten en

uwe beenderen waardig maken;
en gij zult zijn als een gewaterde
hof, en als een springader der
wateren, welker wateren niet
ontbreken”, die we kunnen vin-
den in het 58ste hoofdstuk van
Jesaja (vers elf). Hieruit kunnen
we duidelijk constateren, welke
God's beloften zijn, wanneer we
ons aan Zijn leiding overgeven
en welke de resultaten zullen
zijn, wanneer we volgens Zijn
wetten willen leven. Maar dan
moeten we ZELF de handen uit
de mouw steken, ieder voor zich,
en we moeten trachten te weten
te komen, wat God van ons ver-
langt en hoe wij medewerkers
kunnen worden aan Zijn groot
Plan van Zaligheid.

Daarom vragen vele mensen zich
af: „Hoe kunnen we de leiding
van de Heer dan verkrijgen?”

Wij weten, dat we iemand de
leiding van een zaak of persoon
toevertrouwen, wanneer we doen
wat hij zegt, en dus is het in de
allereerste plaats een vereiste,
dat we God's geboden onder-
houden. We moeten daarom deze
geboden en ook God's wil leren
kennen en kunnen dit doen op
twee manieren: 1) door gebed en
2) door bestudering van de
Schriften.

We weten allen, dat de discipelen
aan de Heiland hebben gevraagd

hun te leren bidden en dat Christus toen als algemene vorm het Onze Vader heeft gebeden. We weten ook, dat dit geen vaststaand gebed is, maar dat wij God mogen naderen op een wijze, zoals ons hart ons ingeeft, op een manier, zoals een kind werkelijk tot zijn vader zou komen. Onze Hemelse Vader wil, dat wij vaak in gebed tot Hem gaan en in de Bijbel zijn hieromtrent verscheidene aanwijzingen te vinden:

„Een krachtig gebed des rechtvaardigen vermag veel”.

(Jac. 5 : 16).

„Ik wil dan, dat de mannen bidden in alle plaatsen, opheffende heilige handen, zonder toorn of twisting.”

(1 Timoth. 2 : 8).

„Houdt sterk aan in het gebed, en waakt in hetzelfde met dankzegging”.

(Col. 4 : 2).

„Met alle bidding en smeking biddende te allen tijde in den Geest, en tot hetzelfde wakende met alle gedurigheid en smeking voor de heiligen”.

(Ef. 6 : 18).

Christus heeft gezegd: „Als gij mij liefhebt, onderhoudt dan Mijn geboden” en zou er behalve het gebed een betere manier te vinden zijn om God's wil en geboden te leren kennen, dan door bestudering van de Heilige Schrift? En als we dit doen en volkomen bereid zijn Zijn geboden te aanvaarden en Zijn vermaningen ter

harte te nemen, dan kunnen we in diezelfde Schriften de beloften en zegeningen ontdekken, welke ons wachten, wanneer we gewillig zijn volgens Zijn wetten te leven.

In 1 Cor. 2 : 9 staat de belofte:

„... Het oog heeft niet gezien, noch heeft het oor gehoord en noch is in het hart des mensen opgeklimmen, hetgeen God bereid heeft voor hen, die hem liefhebben”.

Wanneer we zeggen, dat we God liefhebben, weten we tevens waartoe we ons verplichten, omdat Hij van ons eist, dat we dan Zijn geboden zullen onderhouden, maar aan de andere kant geeft God ons in dit geval wonderbaarlijke beloften voor een schone toekomst, welke wij als loon voor onze levenswijze hier op aarde zullen ontvangen, want in 1 Cor. 3 : 8 staat geschreven:

„En die plant en die nat maakt zijn één; maar een iegelijk zal zijn loon ontvangen naar zijn arbeid”.

Als het dus in dit kleine wereldje van ons een chaos en wanorde is, als er wantoestanden op elk gebied heersen, mogen wij dan onze God in de hemel hiervan de schuld geven, een God, die wij weten volmaakt te zijn, en liefdevol en trouw? Moeten wij dan niet eerst de hand in eigen boezem steken en al onze eigen fouten en tekortkomingen onder de loupe nemen om te trachten daar

verbetering in te brengen? Hoezeer geldt voor de dag van heden het: „Verbeter de wereld, maar begin bij uzelf!“. God is reeds lang geleden begonnen en heeft daardoor een staat van volmaaktheid en heerlijkheid bereikt, die wij ons in onze stoutste dromen nog niet zouden kunnen voorstellen, maar toch heeft Hij ons duidelijk gemaakt, dat wij ééns als Hij kunnen zijn, wanneer wij maar volgens Zijn wetten en geboden willen leven. Heeft Christus ons niet vermaand „volmaakt te zijn, gelijk onze Vader in de hemel“ en zou Hij ons dingen opdragen, die wij niet in staat waren te volbrengen?

Maar uit al het voorafgaande kunnen we opmaken, dat er van ons verwacht wordt, dat WIJ zullen werken om het leven van onze medemensen en van onszelf zegenrijk en vruchtbaar te maken. Daarin staat duidelijk geschreven, dat ons ongedroomde en ongekende heerlijkheden te wachten staan, wanneer we God in liefde gehoorzamen en daarin wordt het ons ook volkomen

klaar gemaakt, dat we allen loon naar werken zullen ontvangen. Maar dan zullen we ook dit loon willen vergroten, zullen we meer zegen om ons heen willen verspreiden en zullen we met een steeds toenemende bereidwilligheid de leiding van God aanvaarden en ons aan Zijn wetten en verordeningen onderwerpen. Dan zullen wij volkomen kunnen begrijpen, dat het mogelijk is dat „de Here ons geduriglijk zal leiden, dat Hij onze ziel zal verzadigen in grote droogten en dat Hij onze beenderen waardig zal maken: dat wij zullen zijn als een gewaterde hof en als een springader der wateren, welker wateren niet ontbreken“.

Laten we bidden en studeren voor een groter besef en dieper begrip omtrent deze dingen en laten we onder dankzegging betuigen, dat God de enige Leidsman is, aan Wiens hoede we ons volkomen kunnen toevertrouwen, Wiens steun en hulpe onze enige krachtsbron is en Wiens toegewijde liefde nimmer zal falen, want: GOD IS LIEFDE,

(1 Joh. 4 : 8).

*De geestdrift brengt in één dag tot stand
wat de rede in eettelijke jaren verricht.*

Michelet

Sommigen worden als **HELDEN** geboren

door Olive W. Burt.

ELLEN hief haar kin boos omhoog en het vriendelijke licht in haar blauwe ogen laaide op tot een woedende vlam. „Ik zal afspreken met wie ik wil, Bob Wilson!” zei ze uitdagend. „Je hebt geen recht.....”

Bob Wilson, die hoog boven haar uit torende, fronste nors. Hij was ook kwaad; zijn donkere ogen bliksemde.

„Ik dacht, dat we vrienden waren,” zei hij en zijn jonge stem klonk bitter. „Ik dacht, dat vrienden het recht hadden...” „Niet om zich overal mee te bemoeien!”, onderbrak Ellen hem, terwijl haar heldere ogen donker werden.

„Oké”, beet Bob haar toe, „als dat de manier is waarop je het wilt hebben, blijf dan die uniform maar als een sentimentele bakvis achterna lopen.....”

„Bob!” Ellen's uitroep deed Bob ophouden.

Bob mompelde iets, draaide zich op zijn hakken om en liep de steile straat van het kleine mijnstadje af.

Ellen zag zijn brede rug verdwijnen en voelde zich bepaald gegriefd. Zij had het land aan ruzie met Bob — door hem was haar leven in dit eenzame stadje erg plezierig geworden en hij had haar geholpen om te lachen om de moeilijkheden tijdens haar eerste jaar als onderwijzeres. Maar hij had geen recht, zei ze, zichzelf verdedigende, om te zeggen, dat ze zich als een bakvis gedroeg.

Ellen, die stond te wachten op Luitenant George Stewart, de held van het stadje, die, na één buitengewoon schitterende diensttijd, welke zijn naam op de frontpagina van de verschillende couranten had gebracht, met een maand verlof thuis was, zei tot zichzelf, dat ze geweten kon hebben, dat Bob zich zo zou gedragen. Ze had het al zien aankomen de eerste avond toen Lt. Stewart naar

haar had staan kijken en tegen haar gelachen had.

„De nieuwe onderwijzeres, hè?” had hij plagend gezegd. „Ze hebben nu beslist een ander figuurtje, dan toen ik op school ging!”

Ze had gedanst met de vrolijke marine-officier en hij had het leuk gevonden; hij had het zó leuk gevonden, dat ze telkens weer met hem gedanst had, Bob had toegekeken, zijn ogen stonden donker, en Ellen had hem er mee geplaagd. „Wees toch geen ouwe brompot, Bob!”, had ze gezegd, vrolijk lachende, omdat ze zich zo gelukkig voelde „Hij is een held, weet je. En ik had er geen idee van, dat ik hier in Silver City een echte held zou ontmoeten!”

Toen had Bob erg sip gekeken en Ellen herinnerde zich, dat iemand haar had verteld, dat hij zich op hetzelfde ogenblik zoals George Stewart voor de dienst had willen opgeven, maar er was toen juist een ongeluk in de mijn gebeurd en Bob's vader was gewond. Hij kon niet weggaan en toen alles weer in orde was, namen ze geen mijnwerkers meer aan en moest hij thuisblijven.

Ellen zei: „O, Bob, je weet wat ik bedoel! De dingen gebeuren toch zoals ze gebeuren moeten. Het lijkt wel, of sommige mensen als helden geboren worden, en sommigen.....” Plotseling beet ze op haar lippen, toen ze tot het besef kwam, waarheen haar gedachten haar leidden. Maar Bob was geen sufferd.

„Worden als mijnwerkers geboren, denk ik”, voleindigde hij haar zin en zijn toon klonk grimmig.

Ellen, die door de toenemende duisternis stond uit te kijken naar de komst van Lt. Stewart, die beloofd had haar hier te zullen ontmoeten en met haar te gaan eten in het enige kleine restaurant van

het mijnstadje, zei bij zichzelf, dat Bob sedert die avond was blijven mokken. Als ze zich niet werkelijk tot de blonde marine-officier had aangetrokken gevoeld, dacht ze ter verdediging bij zichzelf, zou Bob's houding wel gemaakt hebben, dat ze gedaan zou hebben alsof. Maar ze voelde zich inderdaad tot hem aangetrokken, moest ze met een glimlach erkennen, toen ze haar naam hoorde noemen en zich omdraaide om de grote luitenant te ontmoeten, die op haar neerkeek en op zijn tartende en plagende manier tegen haar lachte, alsof hij één of ander leuk geheimje van haar wist. „Ben ik laat, Juf?“, vroeg hij en Ellen keek in het duister op haar armbandhorloge en zij schaamde zich een beetje, toen ze tot de ontdekking kwam, dat hij precies op tijd was, waardoor ze beseftte, dat dit betekende, dat zij te vroeg voor de afspraak was gekomen.

„Stil maar!“, smeekte hij, en haar arm nemende liep hij met haar het steile straatje af naar het kleine restaurant.

„Er gaat een reuze leuke cow-boy film in de Roxy. We zullen eerst een hapje eten en daar dan naar toe gaan, goed?“ Ellen keek lachend naar hem op. Hij maakte de karige ontspanningen van het stadje tot iets vrolijks en opwindends. Het leven kon een avontuur zijn met een man als hij, onverschillig, waar je met hem leefde — op een Zuidzee-eiland of in een klein mijnplaatsje in haar eigen streek.

Zij treuzelden over hun maaltijd, hadden heel wat om over te lachen en werden vaak door de bewoners van het stadje in hun gesprek onderbroken, die bij hun tafeltje stilstonden om wat met hen te babbelen, en daardoor kwamen ze niet in de bioscoop vóór de lichten al uit waren en de film aan de gang was.

De suppoost, een jongen van 12 jaar, bracht hen naar een paar lege plaatsen. Zijn lantaantje trilde in zijn hand en zijn ogen glinsterden in het donker door de eer welke hem te beurt viel om Lt. Stewart een plaats te mogen aanwijzen. Ellen stapte voorzichtig over de benen heen, die door het lantaantje te zien kwamen en ging zitten met de marine-officier naast zich. Het journaal was juist

aan de gang, en Ellen, die zich niet zo erg voor sport interesseerde, gluurde in het donker om zich heen, om haar ogen aan het half-duister te doen gewennen. Eén of ander vaag gevoel deed haar naar de man naast zich kijken en toen haar ogen de trekken van zijn gezicht herkenden, gaf ze een kreetje van verassing.

„Maar Bob, wat leuk, dat je hier ook bent!“

„Vind je niet?“ gromde Bob.

George Stewart boog zich voorover naar zijn vriend en zei vrolijk: „Hallo, Bob. Het is als van ouds, vind je niet?“

Een glimlachje krulde Bob's lippen. Ellen, die hem zo goed kende, dacht: „Ik denk, dat je aan vroegere keren denkt, Bob, toen een ander meisje tussen jullie in zat. Ik vraag me af, of jullie altijd een oogje op hetzelfde meisje hebben gehad. En ik vraag me ook af, welke van die meisjes jullie het meeste last heeft bezorgd.“

In gedachten ging ze ze één voor één na. Ellen werd uit dit twijfelachtige plezier opgeschrikt door een kreet van haar metgezel.

„Kijk Ellen,“ riep hij uit, „dat is het land, waar we waren!“ Ellen keek en zag, dat het journaal over het conflict in Korea ging. „Het is alsof het echt is!“, ging George voort. „Die heuvels, die wegen — gosh, ik vergeet bijna, dat ik weer thuis ben!“

Het was erg stil in het theater geworden, terwijl George's vrienden ademloos naar de stem van de marine-officier luisterden. En de stem, die zich in herinneringen verloor, was vergeten, dat er zich mensen om hem heen bevonden en ging opgewonden verder.

Je kon het hem niet kwalijk nemen, dat ze luisterden, dacht Ellen. Hij hoorde bij hen — hun broer, of neef, of vriend — die teruggekomen was van dat verafgelegen slagveld. Hij maakte het voor hen tot werkelijkheid — hij maakte de oorlog zó werkelijk, dat ze zich voor één keer in de strijd inleefden. Ellen nam dit nóch de marine-man, nóch de mensen van het stadje kwalijk. — Zij begreep hun reactie. Maar zij voelde een neiging van teruggetrokkenheid — bijna

van vijandigheid in het koppige stil-zwijgen van Bob Wilson.

„Bob denkt, dat George maar een beetje zit op te scheppen”, zei Ellen bij zichzelf. Die oorlog is een teer punt bij hem. Misschien is dat bij sommige van die andere kerels ook het geval”, en zij keek rond, om te proberen of zij kon lezen wat geschreven stond op de gezichten van de jonge mijnwerkers, die zich onder de mensen bevonden.

Toen was het journaal afgelopen en begon de Wild-West film. Ellen, die naast Bob zat, was zich de aanwezigheid van de grote mijnwerker terdege bewust. De film was hun wekelijks uitje geweest in de weken, dat Bob in de dagploeg zat. Zij waren naar de bioscoop gegaan en hadden daar naast elkaar gezeten, onverschillig wat voor film het geweest was; onverschillig of het interessant was geweest of niet. Als Bob in de nachtploeg zat, was Ellen er met andere jongens heengegaan of met Mevrouw Gray, haar hospita, of met één van de meisjes van het stadje. Maar ze was er nog nooit met een andere jongen heengegaan als Bob ook vrij was, en ze voelde zich onbehaaglijk onder de gedachtenstroom, welke ze tussen hen beiden heen en weer voelde gaan. Om dit gevoel van zich af te schudden besteedde ze meer aandacht aan haar metgezel en lachte met hem over de grappige escapades van de filmheld. In het midden van de film stond Bob rustig op en ging kalm weg, en de lege plaats scheen haar zwiingend en verwijtend aan te staren. „De hemel weet waarom”, zei ze woedend tot zichzelf. De volgende dag bleef Ellen wat langer op school, om een proefwerk voor de volgende dag op het bord te schrijven, zodat ze wegging juist toen de mannen van de dagploeg van hun werk kwamen. Zij droegen zware werkkleding, niet dezelfde die ze in de mijn droegen natuurlijk, maar toch zware vuile kleren en hun gezichten waren ook smerig, niet-tegenstaande ze zich in de cantine van de mijn even vluchtig gewassen hadden. Bob Wilson was bij hen, maar toen hij Ellen zag, kwam hij tussen de groep mijnwerkers vandaan en ging naast haar lopen.

„Ellen”, begon hij, en Ellen merkte een zeker gebrek aan zelfvertrouwen in zijn stem op, „het doet me reuze goed, dat ik je ook eens een keer alleen zie. Het was mijn bedoeling niet om me gisteravond zo boerig te gedragen, maar op de één of andere manier kon ik niets anders bedenken om te zeggen.....” Zijn stem stierf weg.

„O, dat heb ik niet opgemerkt,” loog Ellen.

Hij keek haar snel aan en zei toen: „Vast wel.” Zij liepen een poosje zwiingend door en toen zei Bob „Wat denk je van Zaterdag?”

Zaterdag! Deze week zou er een dansavond gegeven worden ter ere van George en alle mensen uit de hele omtrek zouden aanwezig zijn om hem deze eer te bewijzen. Het zou wel leuk zijn om als zijn partner te gaan, en hij had er gisterenavond over gesproken alsof hij van plan was haar als zijn partner mee te nemen. Maar hij had haar nog niet gevraagd. Terwijl Ellen aarzelde, zei Bob op verzoenende toon: „Ik zou je wel eerder gevraagd hebben, maar het lijkt wel of ik je tegenwoordig nooit meer zie. En bovendien, ging hij stamelend verder, „Ik had min of meer aangenomen — .”

Toen hief Ellen haar hoofd op. Dus Bob had maar als vanzelfsprekend aangenomen, dat ze met hem zou gaan, alleen omdat ze vaker met hem meegegaan was. Misschien dacht hij wel, dat niemand anders haar mee zou willen vragen — .

Toen ze haar hoofd boos in de nek wierp, hoorde ze de vrolijke lach van Luitenant Stewart en zijn stem, koel en minzaam, „nee, dat had je niet, Bob! Er is niemand, die George Stewart de baas is, Ellen gaat met mij naar het bal.” Zijn zelfzekerheid, na de aarzeling van Bob, klonk niet bepaald vleiend en Ellen keek van de een naar de ander. Zij hadden allebei een lesje nodig, oordeelde ze, maar op dit ogenblik wilde ze hun dat lesje niet geven.

Vóór ze kon antwoorden kwam Bob's stem en zij klonk gevaarlijk koel. „Ellen zal me dat moeten vertellen, George. Als

jij het me zegt, betekent het geen cent voor me!"

Ellen zag de kleur, die onder de bronzen huid van de marine-officier omhoog kroop en haar ogen gingen snel van de een naar de ander. Bob was groter en breder en hij was verschrikkelijk sterk, dat wist ze. Won hij niet altijd de prijzen op de Arbeidsdag voor mesten, scheppen en plukken? Maar George was soepel en getraind — het woord „Commando" schoot door Ellen's gedachten. Een commando kon zijn tegenstander zó tegen de grond krijgen. Zij wilde geen van beiden gekwetst zien. Zij stapte tussen hen in.

En door snel en verstandig te willen zijn, dacht ze foutief: „Ik kan nog zo vaak met Bob gaan; hij is hier het hele jaar. George is maar voor een klein poosje hier — hij heeft gevochten. — Ik weet het niet meer."

Maar het nemen van een beslissing werd haar bespaard. Bob, die nogal snel was in het maken van gevolgtrekkingen, zeide, terwijl hij zijn schouders ophaalde:

„Ik had het kunnen weten en mezelf de moeite besparen. Natuurlijk is het de HELD!" en hij draaide zich om en wandelde weg.

Nu was Ellen ook boos en zij besloot, dat wanneer Bob haar nog eens mee te dansen vroeg, zij zou weigeren. Hij gedroeg zich als een boer — als een mijnwerker — zo dacht ze verbitterd. Luitenant Stewart was veel vriendelijker; zij zou het wel leuk met hem bebben. Maar ze had zich geen zorgen behoeven te maken over wat ze Bob zou zeggen, want hij vroeg haar niet meer om met hem te gaan dansen.

Op zekere avond, toen ze toevallig bij hem stond, zei ze, „Wat is er aan de hand, Bob? Kunnen we zelfs geen vrienden meer zijn?"

„Gaan de zaken verkeerd, Ellen?", gaf hij schrandere ten antwoord, en Ellen's hoofd ging omhoog terwijl haar wangen vlamden.

En zo stonden de zaken toen het mijnongeluk gebeurde.

(Wordt vervolgd)

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

GEHUWD:

Paaij, Ellen Jeanne met Rea Bunting, 3 Juli 1953 te Rotterdam.
Lageweg, Jacoba Maria met Andriew Siepman, 5 Augustus 1953 te Rotterdam.
Andriew Siepman met Lageweg, Jacoba Maria, 5 Augustus 1953 te Rotterdam.

INGEZEGEND:

Vries, Bertha Eleonora Annetta, 7 Juni 1953 te Amsterdam.
Mosterd, Martha, 21 Juni 1953 te Hilversum.
Wiegman, Siebrand H., 7 Juni 1953 te Groningen.
Rorije, Linda, 5 Juli 1953 te Den Haag.

GEDOOPT:

Van de Nieuwegiessen, Ariana Regina, 11 Juni 1953 te Rotterdam.
Rorije, Willemina, 14 Juli 1953 te Den Haag.
De Groot, Johanna Janssen, 14 Juli 1953 te Den Haag.
De Groot, Lilian, 14 Juli 1953 te Den Haag.
De Boer, Adrianus Martinus, 14 Juli 1953 te Den Haag.
De Boer, Clasina Margrietha Pereira, 14 Juli 1953 te Den Haag.
Brand, Elizabeth Janet Scrijmgéour, 14 Juli 1953 te Den Haag.

DE
OPGENOMEN IN HET PRIESTERSCHAP:

- Slok, Hendrik Otto, als Leraar, 19 Juli 1953 te Delft.
- De Birk, Willem, als Leraar, 19 Juli 1953 te Hilversum.
- ✓ Wringer, Jurriaan, als Priester, 12 Juli 1953 te Groningen.
- Van der Laan, Rudolf Jan, als Diaken, 12 Juli 1953 te Groningen.
- ✓ Evenhuis, George J. A., als Priester, 12 Juli 1953 te Groningen.
- Wiersma, Albert, als Leraar, 19 Juli 1953 te Den Haag.
- Portielje, Cornelis Wilhelmus Ludovicus, als Leraar, 19 Juli 1953 te Den Haag.
- Le Frandt, Bernard Willem, als Leraar, 19 Juli 1953 te Den Haag.
- ✓ Frolich, Louis Frederik Carel, als Priester, 19 Juli 1953 te Den Haag.
- Boogaard, Johannes Adriaan Christiaan, als Leraar, 19 Juli 1953 te Den Haag.
- Engelgeer, Theodorus, als Leraar, 16 Augustus 1953 te Apeldoorn.
- Veltman, Heinrich Joseph, als Leraar, 16 Augustus 1953 te Apeldoorn.

OVERLEDEN:

De Ronde, Hendrik, 9 Augustus 1953 te Schiedam.

VERTROKKEN:

- ✓ Van Lieshout, Hendrik Haarlem, 23 Juli 1953 Salt Lake City, Utah
- ✓ Dijkgraaf, Othilia Looren de Jong Rotterdam, 14 April 1953 Montecello, Utah
- ✓ Bunting, Ellen Jeanne Rotterdam, 26 Juli 1953 Belfast Ireland N.
- ✓ Tarr, Martha Utrecht, Juni 1953 Bountiful, Utah
- ✓ Dijkgraaf, Johanna Rotterdam, 8 Januari 1953 Montecello, Utah
- ✓ Van Schagen, Christiaan M. Haarlem, 7 Aug. 1953 Bountiful, Utah
- ✓ Vis, Wilhelmina Catharina Vos... Alkmaar Juni 1953 Winnepeg Branch
- ✓ Vis, Evert Jan Alkmaar Juni 1953 N. Cent. States
- ✓ Van der Mijle, Cornelia Dordrecht, 27 Aug. 1953 Winnepeg Branch
- ✓ Van der Mijle, Wilhelmina Dordrecht, 27 Aug. 1953 N. Cent. States
- ✓ Van der Mijle, Jacob Dordrecht, 27 Aug. 1953 Ogden, Utah
- ✓ Van der Mijle, Maria Dordrecht, 27 Aug. 1953 Ogden, Utah
- ✓ Van der Mijle, Christiaan Cornelis Dordrecht, 27 Aug. 1953 Ogden, Utah
- ✓ Van der Mijle, Jacob Dordrecht, 27 Aug. 1953 Ogden, Utah
- ✓ Van der Mijle, Krijntje van Eijnsbergen Dordrecht, 27 Aug. 1953 Ogden, Utah

VERTROKKEN:

Albert Brown Clark

Charles R. Hobbs

Gordon Clyde Mortensen

Jacob John Van Ry

Albert Brown Clark. Aangekomen 6 Februari 1951. Vertrokken 28 Augustus 1953. ✓
Werkzaam geweest: Haarlem, Den Haag, Leiden, Haarlem, Rotterdam Zuid, Dordrecht, Rotterdam als D.P.

Charles R. Hobbs. Aangekomen 19 Februari 1951. Vertrokken 28 Augustus 1953. ✓
Werkzaam geweest: Haarlem, Hilversum, Den Haag, Zaandam, Den Haag als Overziener der O.O.V. en Zondagsschool.

Gordon Clyde Mortensen. Aangekomen 19 Februari 1951. Vertrokken 28 Augustus 1953. ✓
Werkzaam geweest: Haarlem, Hengelo, Rotterdam Noord, Antwerpen, Mechelen, Amsterdam, Haarlem als D.P. te Amsterdam.

Jacob John Van Ry. Aangekomen 6 Februari 1951. Vertrokken 28 Augustus 1953. ✓
Werkzaam geweest: Haarlem, Den Haag, Schiedam, Den Haag Zending's Hoofdkantoor als Secretaris van de Zending.

ZENDINGSKRONIEK

Waarde Broeders, Zusters en Vrienden,

Op dit ogenblik is mijn hart vol van vreugde en dankbaarheid voor de laatste dertig maanden, die ik hier met U heb doorgebracht. De geest des Herens' werk en de geest van de leden is voor mij een *inspiratie* en grote kracht geweest. Het is mijn bede dat wij ten allen tijde zó mogen leven dat wij die waarachtige geest van het Evangelie kunnen bezitten en behouden.

Ik wil bij deze gelegenheid U allen van harte bedanken voor de vriendschap, gastvrijheid en liefde die U mij hebt geschonken. Ik weet dat als de jaren voorbijgaan, mijn herinnering aan deze tijd dierbaarder zal worden.

Het is mijn innige wens nogmaals terug te komen om het heerlijk werk in Gods' Koninkrijk weer deelachtig te zijn.

Moge de Here U allen zegenen met alles wat U van node hebt om standvastig te blijven in Zijn kerk; want als wij eenmaal de vreugde en vrede van Zijn Evangelie gevoeld hebben, kan niets in deze wereld de heerlijke zegeningen van onze Hemelse Vader vervangen.

Tot wederziens,

Elder Jack Van Ry. ✓

De jongeling zeide tot Hem: Al deze dingen heb ik onderhouden van mijn jonkheid af: wat ontbreekt mij nog?

Jezus zeide tot hem: zoo gij wilt volmaakt zijn, ga heen, verkoop wat gij hebt, en geef de armen, en gij zult een schat in de Hemel hebben; en kom herwaarts, volg Mij. (Mat. 19 : 20-21).

ZOMERTIJD ZO HEERLIJK!

De vrolijke Rotterdamse Gemeente op uitstap!

Een welgeslaagd reise naar Zeist, Arnhem, Apeldoorn, Loenen en Harderwijk bracht de leden der Rotterdamse Gemeente voldaan huiswaarts!

De Goudse Zondagsschool op reis.

Op Donderdagmorgen 6 Augustus 1953, te 8 uur, waren in het Kerkgebouw aan de Spieringstraat te Gouda 28 kinderen en 10 ouders aanwezig om onze Hemelse Vader een zegen af te smeken voor een goede afloop voor een te maken reise der Zondags-schoolklassen.

Precies half negen begon de autobus haar reis en spoedig was de stad verlaten.

Via Bodegraven, Alphen a.d. Rijn en Leiden werd gereden naar Noordwijk aan Zee, waar de autobus een ogenblikje werd verlaten om langs het strand en de boulevard een frisse wandeling te maken. Intussen was ook het zonnetje verschenen en stapten allen weer in de bus om de reis te vervolgen.

De reis ging verder met als doel de Bloemendaalse duinen, waar allen het twaalf uurtje hebben gebruikt Hierna werd weer strandwaarts gereden en was het grote ogenblik voor de kinderen gekomen.

In record-tijd waren schoenen en kousen uitgetrokken en namen de kinderen een run naar de zee, om toch maar het eerste in het koele water rond te spetteren.

Hier werden enige genoegelijke uurtjes doorgebracht, waarna het vertreksein werd gegeven, want nog was het programma voor die dag niet ten einde.

De bus bracht ons naar het Kopje van Bloemendaal waar genoten werd van een prachtig uitzicht en daarna naar de speeltuin „Kraantje Lek“, alwaar zowel de kinderen als de groten zich naar hartelust hebben geamuseerd.

Nadat allen de top van een moeilijk begaanbaar duin, achter de speeltuin gelegen,

hadden beklommen, werd de bus weer opgezocht en de terugtocht naar Gouda begonnen.

Via een prachtige rit door de bollenstreek (helaas waren er geen bloeiende bloemen meer) werd koers gezet naar Leiden, waar de kinderen op het traditionele ijsje werden getraceerd.

Spoedig daarna was Gouda weer bereikt en hiermede het reisje teneinde.

Allen vergaderden weer in het Kerkgebouw en met lied no. 169, en een dankgebed door de Gemeente-president, werd deze onvergetelijke dag besloten.

(Ingezonden door Th. Verbiest).

De Groningse Zondagsschool profiteert van haar vakantie!

Een prettige en onvergetelijke dag was 25 Juli voor de Groningse Zondagsschool, die voor haar jaarlijkse uitstap een „boottochtje naar Leek” verkoos.

FELICITATIE!

De redactie van „De Ster”, en de vele leden, vrienden en kennissen feliciteren van harte **Broeder en Zuster Gijsbertus Been—van der Windt**, Kleiweg 211, Rotterdam, ter gelegenheid van hun 45-jarig huwelijksfeest op 30 September 1953.

Zij traden in het huwelijk in 1908 en hebben 10 kinderen en 15 kleinkinderen. Wij wensen hen Gods beste zegeningen en nog vele jaren toe!

Gedenk altoos bij elk begin:
zonder arbeid geen gewin.

*

Overtuiging slaat altijd
naar buiten als een gloed.

*

Beperking is geen armoede.
maar samengeperste kracht.

*

De straat „Morgen” leidt
naar de plaats „Nooit”

*

Voed door Lezing uw hart en uw geest
met wat u beter, schoner
en edeler maken kan

*

De rijkste mensen zijn zij
die kunnen overvloeien in
gaven aan hun medemensen.

*

De toekomst is vaak verborgen,
de plicht nooit.